

Μεταξὺ τοῦ χθὲς καὶ τοῦ αὔριον ἡ ζωὴ εἶναι παρένθεσις λίαν σύντομος, λίαν ταχεῖα, ἀλγεινοτάτη, Κόκκος σίτου συντριβόμενος εἰς κόνιν μεταξὺ δύο μυλολίθων. Ἐν τῇ ταχύτητι τῆς γῆς τὸ ἐπτάχρου φῶς φαίνεται λευκόν. Ἐν τῇ ταχύτητι τῆς ζωῆς τὸ χιλιόμορφον σύμπαν φαίνεται σκοτεινόν, μυστήριον.

Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

Ἡ ἱστορία δὲν εἶναι μόνον ἡ πιστὴ εἰκὼν τῆς τύχης τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀψευδেষτέρα διδάσκαλος τῶν μυστηρίων τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας.

Ε. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ.

Ἡ ἀνία τῶν εὐγενῶν πνευμάτων ἡ κοινὴ ἐστὶν ἀσθένεια.

ΚΛ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Τῶν ἐθνῶν ἡ κυριωτάτη καὶ ὑψίστη δύναμις εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῶν ἀρετὴ, ἡ αὐτοπεποίθησις καὶ ἡ ψυχικὴ ἀνδρεία.

Κ. ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ.

Ἡ μετάνοια ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀνέγερσις, ἀπέναντι τῆς κοινωνίας ταπείνωσις.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

Τὸ φῶς δροσίζει τὴν καρδίαν σὰν τὸ νερό τὰ χεῖλη.

ΑΡ. ΒΑΔΑΩΡΙΤΗΣ.

Τῆς χαρᾶς ποσάκις ἡ χρυσὴ φιάλη τέρψιν μᾶς ποτίζει λύπης ἀμιγῆ, καὶ ἐνῶ εὐδαίμων ἡ καρδιά πάλει, κρύα ὡς τὰ χεῖλη κάθεται σιγὴ!

ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ.

Τί εἶναι ἡ ζωὴ; — Ἡδονὴ τοῖς εὐτυχοῦσι, βάσανος τοῖς πτωχοῖς, θανάτου προσδοκία.

ΕΜ. ΡΟΙΔΗΣ.

Ὅταν τῆς μοίρας τὸ πικρὸν ποτήριον πληροῦται,

Ἐν δάκρυ θάναται καὶ τῆς γῆς ἡ ὄψις ἀλλοιοῦται.

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Εἶν' ἡ καρδιά εὐτυχὴς ὅποτε ἀγαπᾶται,

Καὶ ὅταν μετὰ ἔρωτα εὐρίσκει νὰ μισήσῃ.

ΕΜ. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ.

Ἡ καρδιά δὲν ὑπόκειται εἰς νόμους.

Κ. ΞΕΝΟΣ.

Διερχόμεθα ἐκάστην ἡλικίαν ἐν μυστικῇ τινι στενοχωρίᾳ, διότι τὰ ἀγαθὰ τῆς δὲν ἐκτιμῶμεν ἢ ὅταν αὕτη παρέλθῃ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ JOURS PERDUS

I

Sont-ils perdus,

Ces jours où nos pensées

S'en vont dans le vague bercées,
Comme des parfums répandus ?

Sont-ils perdus ?

Ces instants où l'esprit voyage,
Sans œuvre et sans courage,
Sont-ils perdus ?

II

Sont-ils perdus,

Ces jours longs par l'absence,
où notre chaleur se dépense
En vœux de nul autre entendus ?

Sont-ils perdus ?

Les serments sacrés qui nous lient
Aux cœurs qui nous oublient,
Sont-ils perdus ?

III

Sont-ils perdus,

Ces jours où l'on espère,
Ou chacun rêve sa chimère,
Les eux à l'horizon tendus,
Sont-ils perdus ?

En vain on guette dans l'espace
Une âme sœur qui passe.
Sont-ils perdus ?

IV

Sont-ils perdus,

Ces soirs où, sur la grève,
On poursuit l'astre qui se lève,
Et les points au ciel suspendus ?
Sont-ils perdus ?

Les souffles qui guident nos voiles
Sur cette mer d'étoiles,
Sont-ils perdus ?

V

S'ils sont perdus,

Ces jours et ces soirées,
Ces veilles en vain implorées
Et ces lendemains attendus ;

S'ils sont perdus,

Ah ! que la foi me soit ravie,
j' aurai perdu ma vie,
S'ils sont perdus.

GUSTAVE NADAUD.

ΑΣΠΑΣΜΟΣ

εἰς Μυρμιδόριον δόρον

ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ τοῦ κ. Α. Ν. Μελετοπούλου.

Ἐπίτρεψον πανάρχαιον τῶν Μυρμιδόνων δόρον,
τῆς ἐν κλεῖδος πατρίδος σου ὁ σκόληξ καὶ τὸ χῶμα
ρίγδων ἐκ συγκινήσεως, καὶ μὲ δακρύων ὄμμα
Μὲ χεῖλη ὑποτρέμοντα νὰ σ' ἀσπασθῇ συγχώρει,
διότι φέρεται πρὸ σοῦ, καὶ ἐνδομύχως καίει,
ἀναπολεῖ τὸ παρελθόν, καὶ τὸ παρόν του κλαίει.

Πόσας ἡ ἀναλόωτος καὶ ἄτερκτος αἰχμὴ σου
τοῦ παρελθόντος σοι πτυχὰς ἀνοίγει ἀγερόχως!
ὅσας κατήνεγκε πληγὰς εἰς τοὺς ἐχθροὺς εὐστόχως,
καὶ ἥστραπτεν ὡς κεραυνὸς ἡ ὄψις ἡ στιλπνὴ σου.
ἀλλ' ἤδη . . . τῶν μαχθῶν μακρὰν, μακρὰν τῶν πολεμίων
ὡς γλήνη τις Εὐρωτιᾶς ἐντὸς τῶν Ἑρμαρίων.

ὦ! ποῦτος εἰς τὰς χεῖράς του τὰς βριαρὰς σ' ἐκράτει.
 ὅτε δεινὸς ἐπήρχετο κρατὴρ κλεινοῦ ἄγῳρος,
 καὶ μέγας ὁ ἀμφίμαχος στρατὸς τοῦ Τελαμῶνος
 ἀλάστορ ἐν τῇ ρήσῃ σου τὸν πόδα του ἐπάτει
 Τίς τότε εἰς τὰς χεῖράς του σ' ἐκράτει Αἰγυρῆτης
 μεγάλθυμος τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ δολιχίτης.

Καὶ πανταχοῦ διέσπειρες τὸν θάνατον ἀλήκτως
 ἀμφίκοπον διαμπεροῦν τοὺς γαῦρους πολεμίους,
 καὶ ὅτε πλέοι τοὺς νεκροὺς μετέταλεις μυρίους
 ὑπερμαχῶν τῆς ρήσου σου τὴν δόξαν ἀμνηστικῶς
 κ' ἐθραύσθη τὸ ἀκόντιον, ζωγραφῆται ὁ δολιχίτης
 πίπτεις καὶ σὺ αἵμοσπαρὲς, ὡς λίθος αἱματίτης.

Ἐκόπασεν ὁ πόλεμος, καὶ τῶν μαχῶν ὁ κλύδων
 κ' ἐν ἀπογνώσει ἀνιῶ ὁ ἀτυχὴς δολιχίτης
 ὑπὸ στοάν, ἢ κάτωθεν βωμοῦ τῆς Ἀφροδίτης
 σκαίδος ἀπαισιόδοξος καὶ ἔρημος ἐλπίδων
 ἀναπολῶν τῆς ἡττης του τὴν ἔκπνοσιν του κλαίει
 καὶ τῆς πατρίδος του θρηγῶν τὴν συμφορὰν ἐκπνέει.

B'.

Παρήλθεν ἔκτοτε σειρά τριάκοντα αἰώνων
 κ' ὑπὸ τοῦ χρόνου τὴν ἀχλὺν ὑπὸ ἰλὸν ἐτάφη
 καὶ ἔποχαι, καὶ ἄνθρωποι, καὶ λείψανα καὶ τάφοι,
 ἀλλὰ τῆς δόξης σου οὐδεὶς τὸ κλέος τῶν ἀγώνων,
 δὲν ἡδυνήθη πώποτε δολιχίτης τὰ μίαν
 κ' εἰς τῆς ἀφθίτου δάφνης σου ἐν γύλλον τὰ μαράνη.

Ἐνθουσιῶν δὲ σήμερον ἀπόγονος σ' ἐκθάπτει
 ἀπὸ τῆς γῆς τοῦ ζοφεροῦ ἐρέθους τῶν χωμάτων,
 καὶ ἄθικτος σὲ ἀνακτᾷ ἐν μέσῳ συντριμμάτων
 καὶ ἐν ἡμῖν τὸ φρόνημα τὸ ἐκπεσοῦν ἐξάπτει
 τὸ τῶν προγόνων ἐκφυσῶν εἰς τὰ νεκρά μας στήθη
 καὶ ἔνθους λέγει πρὸς ἡμᾶς «Ἑλληνας ἐν τούτῳ ζῆθι.»

Πειραιεὺς 19 Φεβρουαρίου 1883.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

(ἐν τῷ Δούβρῳ)

I

Καὶ πάλιν ἔρχομαι ἐδῶ, ὦ θεία, καὶ πάλιν.
 Τὴν ἀμβροσίαν σου μορφὴν φωτογραφῶ μὲ τ' ὄμμα,
 Ὅπως σὲ φέρω μετ' ἐμοῦ εἰς ἀτμοσφαῖραν ἄλλην,
 Ἐκεῖ εἰς τὸ σαπφείριον τοῦ οὐρανοῦ μας δῶμα.
 Θὰ φύγω ἐνοστάλγησα τῆς Ἀττικῆς τὸ κλῆμα,
 Καὶ πρὸς τὴν χώραν τῶν θεῶν φέρω μακρὰν τὸ βῆμα.

ὦ! ροσταλγῶ! πλὴν διατί, θεότης θεσπεσία,
 Ἐν ᾧ ποθῶ τὸν οὐρανὸν τὸν γόητα ἐκείνον,
 Ἐνθα ἀείποτε γελᾷ ἀέριος αἰθρία,
 Τὸ ἡμέροεν βλέμμα σου μοῖς λέγει, «μεῖνον, μεῖνον!»
 Καὶ μένω ἄπνους, ἄφωνος, μετὰ παλμοῦ μυχίου,
 Εἰδωλολάτρης ἑξαλλος τοῦ κάλλους σου τοῦ θείου!

II

Ἐνθεον κάλλος! καὶ γυνὸν γαλήνην διαχύρεις,
 Κ' ἐμπρὸς σου ἵσταμ' ἀσκεπὴς καὶ ἐνλαβείας πλήρης.
 Πᾶρ χοῖκον συναίσθημα ὡς ἐκ μαγείας σβύρεις,
 Καὶ μόνον ἡ ψυχὴ ἡμῶν αἰσθάνεται θυμῆς.
 Ἄρ πρὸ τοῦ κάλλους τῆς σαρκὸς γαλήνῃ ὁ σάλος,
 ὦ! γονυπέτησον, θρηγέ! εἶν' ὁ θεὸς τὸ Κάλλος!

Εἶναι τὸ κάλλος ὁ θεὸς καὶ δι' αὐτὸ ἐμπνέει
 Καὶ ἡ ψυχὴ μετάρσιος ἀφίρει τὰ δεσμά της.
 ὦ! δι' αὐτὸ ἐδόξαζον τὸ κάλλος οἱ ἀρχαῖοι
 Κ' ἐλάτρενον τὴν Κύπριδα, οὐχὶ τὰ θέλγητρά της...
 ὦ! καὶ Κύπρις πάνδημος, ἀλλὰ ἡ οὐρανία
 Ἐκείνη σὲ ἐρέπνυε καὶ μόνη, ὦ Φειδία!

Ὀἴμοι! παρήλθον οἱ καιροὶ οἱ λατρευταὶ ἐκεῖνοι,
 Ὅτε τὴν γῆν ἠσπάζοντο τοῦ οὐρανοῦ οἱ θόλοι,
 Καὶ τὸ ὄρατον τὴν ψυχὴν τῶν πάντων συνεκίρει,
 Ὅποτε καὶ τὸν οὐρανὸν θρηγὸς ὠρειροπόλει!
 Ὅτε μυρίας ἐβλεπες θεότητας συνάμα,
 Νὰ παίζωσι μετὰ θρηγῶν τοῦ ἔρωτος τὸ δρῆμα.

Τὰ πάντα συνετρίβησαν καὶ ἐπὶ τῶν ἐρείπιων
 Ἰερυσίας μειδίῳ ὁ Χρόνος ρίχας ψάλλει.
 Ἀλλ' ὅμως δὲν συνετρίβεται ποτὲ τὸ μεγαλεῖον
 Διότι καὶ ἐρείπιον ἀκόμη ἐπιβάλλει.
 Ὁ Χρόνος φεῖδεται αὐτῶν, ἡ δὲ μακρὰ του πτέρυξ
 Συμπτύσσεται ἐκ σεβασμοῦ τῶν ἀθανάτων πέριξ.

III

ὦ! πόσον τὰ ἐρείπια λατρεύει ἡ ψυχὴ μου!
 Εἶναι ἡ ἔνδοξος μου εἰκὼν πολλὰκις κατὰ μόνας
 Ἐντὸς ἀρχαίας πόλεως περιπατῶν καὶ ἔρημον,
 Νομίζω ὅτι ἔζησα καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας.
 Λατρεύω τὰ ἐρείπια μετὰ θρησκομανίας,
 Καὶ τὰ γεννῶ ἐπόθησα πολίτης Πομπηίας.

IV

Θεσπέσιον ἐρείπιον, σὲ ἀγαπῶ, καὶ μόνον
 Ἰερογάρτης ἠθέλον τὰ ζῶ ἐδῶ ἐγγὺς σου.
 Νὰ ὀμιλῶμεν πάντοτε περὶ τῶν θείων χρόνων,
 Καθ' οὓς θεοὶ καὶ ἄνθρωποι ἦσαν θεοὶ ἐξίσον.
 ὦ! ἐὰν εἴμεθα ἐκεῖ εἰς τὰς τῆς Παλλάδος
 Πλησίον τῆς θρηνούσης σε ταλαίνης μας Ἑλλάδος!

V

Ἐλθέ, ἔλθέ, τὰ φύγωμεν ὁμοῦ μακρὰν τῆς Λοντεκίας
 Καὶ τῆς ὀμίχλης τῆς μακρὰν τοῦ πάγον, τῶν χιόνων.
 ὦ! ἐμαράνθης, ὦ θεά, ὑπὸ τῆς ροσταλγίας
 Κλῆ ἡ μήτηρ σου σὲ πόθησεν ἀπὸ πολλῶν αἰώνων.
 ὦ! πόσον τώρα τοὺς μισῶ, θεά, τοὺς ἄρπαγές σου,
 Διότι, φεῖ, ἀδυνατῶ τὰ λύσω τὰ δεσμά σου.

Ἐλθέ, ἔλθέ, τὰ φύγωμεν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα;
 Ὅπου τὸ πᾶρ τοῦ Φοίβου μας τὸ γέλημα χρυσίζει,
 Ὅπου ἀνθεῶν θὰ εὐρῆς ἀειθαλῆ παστάδα,
 Καὶ τ' ἄσμά της ἡ ἀηδὼν γλυκύτερον τονίζει.
 Ἄς φύγωμεν καὶ τοὺς θεοὺς ἄρ δὲν εὐρῆς τοὺς ἄλλους,
 Θὰ εὐρῆς τὴν Ἀκρόπολιν πλήρη ἀρχαίων κάλλους.

Ἐγγραφον ἐν Παρισίοις κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1881.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ της

(μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν).

Εἶπα σὲ κῆμα τοῦ γυαλοῦ, στῆς ρύπτας τὸ ἀγέρι
 Ποῦ στήν ἀπρογλαβιά σου ἐκεῖ σκορπίζεται μυρωμένο,
 Στὴν μυρουδιὰ τῶν λουλουδιῶν σὲ πρωῒν ἀστέρη
 Στὸ ταξειδιάρικο πουλὶ ποῦ φενγει εὐτυχισμένο,
 Μὲ φῶς, τραγοῦδι καὶ δροσὶν τὰ φθάσοντε σιμά σου
 Καὶ τὰ σοῦ φέρουν μὲν γλυκεῖα εὐχὴ μου — σὲ ὁρομά σου.

Κ. Φ. Σ.